

stru en sagkyndig Bistand paa dette Omraade, og jeg har i og for sig ikke noget imod Bestemmelsen, naar man blot vil indrømme det inkonsekvente i den. Der er en Inkonsekvens i den, som Livet kræver paa dette Omraade, og det er det, jeg med mine første Bemærkninger har ønsket at fremhæve. Men jeg vil meget fraraade at komme ind paa Spørgsmaalet om at skaffe Lighed til Veje ved en Affattelse af Lovforslaget, som i Virkeligheden slet ikke vilde svare til de Krav, som Livet stiller i alt, hvad der angaar Forretningssager.

Henriette Crone: Der kan man se, hvor galt man kan komme af Sted og faa Prygl fra to Sider. Først bebrejdede det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) mig, at jeg havde svigtet Kvindesagen, havde svigtet Lighedsprincippet, og bagefter kommer det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) og bebrejder mig lige det modsatte. Jeg synes, at jeg tilstrækkelig klart har sagt, at jeg ved at tænke over Sagen er kommet til det Resultat, at det, der her foreslaas, er det, som alle Parter er bedst tjent med. Og at jeg har kunnet slutte mig til Lovforslaget, synes jeg, at jeg har sagt tilstrækkelig tydeligt, saa at jeg ikke havde behovet endnu en Gang at bekræfte det.

Det er muligt, at mine Betragtninger angaaende Omstødelsen af en Gave kommer i Strid med almindelig dansk Ret, men jeg maa endnu en Gang som Lægmand — jeg beklager, at Sproget ikke har et Ord, der bedre dækker Meningen — gøre den Opfattelse gældende, at Bestemmelsen om, at Omstødelse skal være afhængig af, om Gavemodtageren har været i ond eller god Tro, efter min Opfattelse gør Spørgsmaalet noget mere problematisk. Det kan jo nemlig kun være, hvor Forholdet er saa grelt, saa oplagt, at der ikke kan være Tvivl, at man kan sige, at Gavemodtageren har været i ond Tro; i Almindelighed vil, naar Gavemodtageren selv siger, at han har været i god Tro, ingen være i Stand til at bevise det modsatte.

Maa jeg endelig udtale min Glæde over, at den højtærede Justitsminister har i Sinde inden alt for lang Tid — saaledes forstod jeg ham — her i Tinget eller i det andet høje Ting at fremsætte et Lovforslag, som tager Sigte paa Retsforholdet for Børn fødte udenfor Ægteskab. Jeg haaber, at dette høje Ting, naar et saadant Forslag kommer til Behandling her, skal vise sig at være mere modent, end den højtærede Justitsminister synes at formode.

Justitsministeren (Steincke): Maa jeg overfor det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds sige med Hensyn til § 6, 2det Stykke, at det gaar ikke an efter dansk Rets Grundsaetninger at anfægte en Gave, modtaget af en Person, som er i fuldkommen god Tro. Men rent bortset derfra er det jo netop Formaalet med denne Lov i størst mulig Udstrækning at beskytte den efterlevende Ægtefælles Raaden, derimod ikke — hvad det ærede Medlems Betragtninger let vilde føre til — i størst mulig Udstrækning at give Arvingerne Ret til at blande sig ind i, i hvilke Tilfælde en Gave har været rimelig eller urimelig. Derfor er det ogsaa kun Meningen, at det er i saadanne Tilfælde, hvor det er oplagt urimeligt, at Gaven er ydet, at man skal gribe ind. Jeg vil bede det ærede Medlem tænke lidt nøjere over Formaalet med denne Bestemmelse og derefter opgive sin Modstand derimod.

Til de Udtalelser, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds nu fremsatte, maa jeg sige, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i hans reelle Begrundelse af Bestemmelsen i § 2. Jeg kan blot ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem finder saa stærk Grund til at fremhæve, at Bestemmelsen egentlig er inkonsekvent, medmindre det ærede Medlem finder en privat Fornøjelse i at drille det ærede 11te Medlem for 5te Kreds.

Hauch: Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds sagde, at der forelaa Eksempler paa, at man kunde faa Prygl fra flere Sider for det Standpunkt, man indtog. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem under den foreliggende Situation maa faa et saadant Indtryk, for det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en Urimeelighed ved Antydningen af, at der skulde indføjes en Bestemmelse om en Tilsynsværge for Manden. Man vil ikke gerne indrømme, at der i Virkeligheden her er et Forhold til Stede, som berettiger, at man skaffer en naturlig Beskyttelse for Kvinden, fordi hun ikke har de Forudsætninger, der sætter hende i Stand til at lede Mandens Forretning og styre Formuen. Men gør man det — og det ærede Medlem indrømmede det i og for sig i sine Udtalelser —, saa bør man ikke komme med et saa urimeligt Forslag som det, der blev antydet af det ærede Medlem om, at der skulde indsættes en Tilsynsværge for Manden, saa skal man se Forholdet klart, som det er. Man kan ikke i det praktiske Liv konsekvent gennemføre sine Teorier om Ligeretsforholdet mellem Kvinde og Mand, saadan som Forholdene i Verden nu en Gang er; det